

HELEN
HOANGOVÁ

Rovnice
lásky

Rovnice
lásky

Rovnice lásky

HELEN HOANGOVÁ

Original title: Helen Hoang: THE KISS QUOTIENT

Copyright © 2018 by Helen Hoang

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Original cover design by Marina Avila

Cover images © rvika, Wiktoria Matynia, Roman Samborskyi,
Le Panda / Shutterstock

Book design by Kristin del Rosario

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2019

Translation © Jana Jašová, 2019

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ondřej Pfeffer

Helen Hoang uplatnila právo být označena jako autorka tohoto díla.

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími,
nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu vydavatelů.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, zaměstnání, organizace,
místa a události, které vysloveně nespádají do veřejné domény,
jsou buď výtvar autorčiny představivosti, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s živými či mrtvými osobami, událostmi a lokalitami je čistě náhodná.

ISBN 978-80-7546-224-4

Mé rodině.

Díky, Ngoai, Me,
Chi 2, Chi 3, Chi 4, Anh 5 a 7,
že jste mým útočištěm.

Děkuju, Honey,
že mě miluješ,
i moje škatulkování,
tíky, posedlosti.

Díky, B-B a H,
že jste nechali maminku psát.
Jste to nejlepší, co mám.

Poděkování

Psaní je samotářská činnost. To je pravda. Sednete si a sami píšete. Jenže tahle knížka by se nikdy nedostala až k vydání, nebýt pomoci mnoha, mnoha lidí.

Kniha v téhle podobě by neexistovala, kdybych se nezúčastnila soutěže Brenda Drake's Pitch Wars. Díky, Brendo a všichni z týmu Pitch Wars. Děláte úžasnou práci. (Pokud je někdo z vás zatím nevydávaný autor, vážně byste se měli mrknout na stránky pitchwars.org.) V soutěži jsem se seznámila se svou úžasnou mentorkou Brighton Walshovou, která nesmírně ovlivnila můj život. Nejen že pomohla zlepšit moje psaní, ale provedla mě tou divokou cestou až k vydání a stala se mou opravdovou přítelkyní. Díky z celého srdce, Brighton.

Mnohokrát děkuji všem, kdo si našli čas na pročtení a kritiku mé práce. Avo Blackstoneová, byla jsi má úplně první spisovatelská přítelkyně. Dodala jsi mi odvalu a sebevědomí a jsem super klikařka, že tě mám. Kristin Rockawayová, četla jsi první mizernou verzi téhle knihy a tvoje rady mi pomohly dostat ji do Pitch Wars. Michaelův a Stellin první polibek je mnohem lepší (a taky mnohem nemotornější, ha ha) díky tobě! Gwynne Jacksonová, jsi fantastický člověk a děkuju, že jsi byla u toho.

Jsi čestná, trpělivá a laskavá a chci tě mít vedle sebe trvale. Suzanne Parková, u tebe ani nevím, kde začít. Jsi opravdu velkorysá osoba, ztraceně zábavná, povzbuzuješ mě. Jen DeLuco, jsem ti vděčná, že ses při Pitch Wars stala mou mentorskou sestrou, a jsem moc ráda, že jsi to byla zrovna ty. Závidím ti tvé úžasné psaní a snažím se ho napodobovat. ReLynn Vaughanová, děkuju za tvou upřímnost a povzbuzování a za to, že jsi mě začlenila do Viva La Colin, kde jsem poznala Ash Alexandrovou a Randi Perrinovou. S vámi je taková legrace, holky! A. R. Lucasová, nesmírně mě bavilo, že jsem ve Stelle stvořila tvou dvojnici. Shannon Caldwellová, děkuju za přiznání, že jsi mou knihu přečetla za jedinou noc – když jsem se to dozvěděla, hodiny jsem chodila s úsměvem na tváři. Jenny Howeová, díky, že jsem ti mohla posílat zprávy o svém pokroku při psaní. C. P. Riderová, musíme zase zajít k Dennyemu!

Děkuji všem z mentorského ročníku Pitch Wars 2016. Jste neuvěřitelní lidé. Právě teď, když píšu tohle poděkování, mnozí z vás píší se mnou v Am Writing Group. Ian Barnes, Meghan Molinová, Rosie Thorová, Laura Lashleyová, Tricia Lynnová, Maxym Martineau, Alexa Martinová, Rosalyn Bakerová, Julie Clarková, Tracy Goldová, Tamara Anneová, Rachel Griffinová (pořád chci pojmenovat nějakou knihu *Kalkulátorka!*), Nic Elizová, Annette Christiová a mnozí další se mnou zuří nad odmítnutími a jásají nad úspěchem. Díky vám je psaní čím dál lepší. Děkuji mentorce Pitch Wars Lauře Brownové. Nebyla jsem vaší chráněnkou, ale nikdy nezapomenu na vaši laskavost.

Jsem vděčná pobožce Romantických autorů Ameriky ze San Diega. Demi Hungerfordová, Liso Kesslerová a Marie Andreasová, hodně z mého psaní a přepisování vzniklo při sprintech s vámi. Tameri Ethertonová, Lauro Connorsová, Rachel Davisová, Tami Vahaliková, Tesso McFionnová a Janet Taitová,

jste báječné ženy a vždycky si u vás připadám vítaná. Zvláštní poděkování patří Helen Kay Dimonové za to, jak vedla náš April Writing Challenge, během něhož jsem napsala první verzi téhle knihy.

Děkuji Asociaci autistických žen, která mi umožnila setkat se s jinými autistkami jako já. Lidé, s nimiž se kontaktuji v rámci naší facebookové skupiny, jsou ty nejmilejší a nejohleduplnější osoby, jaké znám, a je úžasné vědět, že v tom nejsem sama, že i ostatní trpí podobnými problémy a výstřednostmi. Harriet, Heather, Elizabeth a Tad, tak jako mnohé další dámy, mi poskytl velkou podporu a naučila jsem se od nich hodně o sobě i o autismu, a nakonec se dopracovala k diagnóze. Díky za vaše přátelství.

Zvláštní poděkování patří mé úžasné agentce Kim Lionettiové za to, jak byla trpělivá a jak za mě bojovala a splnila mi moje sny, když našla pro *Rovnici lásky* domov.

Děkuju, Cindy Hwangová, že jsi dokázala ocenit potenciál téhle knihy a byla ke mně absolutně úžasná. Kristine Swartzová, Jessiko Brocková, Tawanno Sullivanová, Colleen Reinhartová a další, bylo mi potěšením s vámi pracovat. Děkuju, Berkely, že jsi mi pomohla vidět knihu z úhlu čtenářů a že jsi ztělesněním rčení *Kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem*.

Vím, jak nesnášíš překvapení, Stello. Rádi bychom tě tudíž „seznámili s naším očekáváním a poskytli ti čas na rozumný časový harmonogram. Měla bys vědět, že jsme připravení na vnoučata.“

Pohled Stelly Laneové vylétl od snídaně k matčině půvabně stárnoucí tváři. Jemně nanesený make-up poutal pozornost k očím v barvě kávy, momentálně připraveným k boji. Tohle pro Stellu nevypadalo růžově. Když si její matka vzala něco do hlavy, byla jako pomstychtivý medojed – agresivní a zarputilá, chyběly jen vyceněné zuby a srst.

„Budu na to myslet,“ slíbila Stella.

Šok vystřídal panické myšlenky. Vnoučata znamenají miminka. A plínky. Hory plínek. Vybuchující plínky. Miminka pláčou, nebo spíš kvílejí jako meluzíny, vyluzují zvuky tak pronikavé, že před nimi neochrání ani ta nejlepší sluchátka. Jak to, že brečí tak dlouho a tak urputně, když jsou tak maličká? A potom, vnoučata znamenají manželství. Muže, se kterými je třeba chodit na rande. Rande znamená *sex*. Zachvěla se.

„Je ti třicet, drahoušku. Dělá nám starosti, že jsi pořád sama. Zkoušela jsi *Tinder*?“

Stella popadla sklenici vody a zhluboka se napila, až nechtěně spolkla kostku ledu. Když si uvolnila krk, odpověděla: „Ne, nezkoušela.“

Už jen pomýšlení na seznamku *Tinder* – a schůzky, k nimž jeho užívání mělo vést – u ní vyvolalo nával pocení. Na randění nenáviděla úplně všechno: vytržení z pohodlné rutiny, rozhovory, které byly střídavě přihlouplé a matoucí, a taky, opět, *sex*...

„Nabídli mi povýšení,“ namítla a doufala, že to matku dostatečně rozptýlí.

„Už zase?“ zeptal se otec a spustil *Wall Street Journal*, takže vykoukly jeho brýle v drátěných obroučkách. „Vždyť tě povýšili už před dvěma kvartály. To je fenomenální.“

Stella ožila a posunula se na krajíček židle. „Náš nejnovější klient – velký online prodejce, který zatím zůstává bezejmenný – nám poskytl úžasná data a já si s nimi celý den hrála. Navrhla jsem algoritmus, který mu pomůže s některými pobídkami zákazníků. Zřejmě zafungoval ještě líp, než se čekalo.“

„A kdy tě povýší?“ zajímal se otec.

„Ehm...“ Holandská omáčka a žloutky jejích vajec Benedikt se slily dohromady a Stella se pokusila vidličkou oddělit žlutou tekutinu od růžové. „Nepřijala jsem to. Šlo o převážně ekonometrickou pozici, kde bych měla pod sebou pět podřízených, a vyžadovalo by to víc interakcí s klienty. Já chci pracovat s daty.“

Matka nad tím prohlášením jen mávla rukou. „Začínáš být moc spokojená sama se sebou, Stello. Když si přestaneš klást vyšší cíle, nikdy si nezlepíš svoje sociální dovednosti. Což mi připomíná, jsou u tebe v práci nějací kolegové, se kterými bys ráda chodila?“

Otec odložil noviny a složil si ruce na kulatém břiše. „Ano, co třeba ten Philip James? Když jsme se s ním seznámili na posledním podnikovém večírku, byl docela milý.“

Matčiny ruce vzlétly k ústům jako holubi stoupající k nebi. „No ovšem, proč jsem si na něj hned nevzpomněla? Byl tak zdvořilý! A příjemný na pohled.“

„Ten je asi fajn.“ Stella přejela prsty po orosené sklenici s vodou. Upřímně, taky o Philipovi uvažovala. Byl domýšlivý a neomalený, ale mluvil vždycky na rovinu. To měla u lidí ráda. „Myslím, že má několik poruch osobnosti.“

Matka poplácala Stellu po ruce. „Pak to pro tebe možná bude vhodný partner, miláčku. Když musí překonávat vlastní problémy, bude chápavější ke tvému aspergerovi.“

Pronesla to věcným tónem, ale Stelle ta slova zazněla nepřírozeně a hlasitě. Rychlý pohled na jejich sousedy u stolů na zastřešené zahrádce restaurace, aby se ujistila, že to nikdo z nich neslyšel. Potom sklopila oči k ruce položené na její a silou vůle se donutila neucuknout. Nevyžádané doteky jí vadily a její matka to věděla. Dědala to úmyslně, aby ji *otužovala*. Stellu to většinou dohánělo k šílenství. Bylo by možné, že Philip by tohle chápal?

„Budu o něm uvažovat,“ slíbila rodičům a myslela to vážně. Lhaní a vykrucování nenáviděla snad ještě víc než sex. A taky chtěla, aby na ni matka byla nakonec hrdá, aby byla šťastná. Bez ohledu na to, co Stella zvládla, v matčiných očích jí do úspěšnosti pořád pár kroků scházelo, a tudíž i v jejích vlastních. Přítel by k tomu stačil, to věděla. Problém byl v tom, že si ani za živého boha nedokázala udržet žádného muže.

Matka se rozzářila. „Výborně. Za dva měsíce pořádám další benefiční večeři a chci, aby sis tam přivedla přítele. Byla bych moc ráda, kdyby tě doprovodil pan James, ale pokud to nevyjde, někoho ti najdu.“

Stella sevřela rty. Její poslední sexuální zážitek proběhl na rande naslepo s mužem, kterého jí dohodila matka. Vypadal dobře, to mu musela nechat, ale jeho smysl pro humor ji mátl.

Byl to investor podporující malé podniky a ona ekonomka, takže by měli mít hodně společného, jenže on o své práci mluvit nechtěl. Místo toho se chtěl bavit o kancelářské politice a manipulativních taktikách, a v tom se úplně ztrácela, takže si byla jistá, že se rande nevyvedlo.

Když se jí přímo zeptal, jestli se s ním chce pomilovat, zaskočilo ji to. Nerada říkala ne, a tak souhlasila. Následovalo líbání, které si neužila. Chutnal po jehněčím, které si dal k večeři. Jehněčí nesnášela. Z jeho kolínské se jí zvedal žaludek a on se jí všude dotýkal. Její tělo se uzavřelo, tak jako v intimních okamžicích vždycky. Skončil dřív, než se stačila zorientovat. Použitý kondom vyhodil do odpadkového koše vedle jejich postele v hotelovém pokoji, což ji podráždilo. Snad ví, že tohle patří do koše v koupelně, ne? Pak jí doporučil, že se potřebuje uvolnit, a odešel. Uměla si představit, jak by její matku zklamalo zjištění, že její dcera je s muži tak neschopná.

A teď chce matka ještě děti.

Stella vstala a vzala si kabelku. „Musím jít do práce.“ Sice byla ve všem v předstihu, ale *musím* byl stejně správný výraz. Práce ji fascinovala, usměrňovala horečnatou dychtivost jejího mozku. A taky to bylo terapeutické.

„To je moje holčička,“ prohlásil otec a postavil se. Než ji objal, očistil si hedvábnou havajskou košili od drobečků. „Za chvíli to tam budeš mít celé pod palcem.“

Když ho rychle objala – doteky jí nevadily, pokud je sama iniciovala nebo se na ně mohla duševně připravit –, vdechla známou vůni jeho vody po holení. Proč nemůžou být všichni muži jako její otec? Myslel si o ní, že je krásná a chytrá, a z jeho vůně se jí nezvedal žaludek.

„Víš dobře, že práce je pro ni nezdravou posedlostí, Edwarde. Nepodporuj ji v tom,“ napomenula manžela matka, než obrátila

svou pozornost ke Stelle a mateřsky si povzdychla. „O víkendech bys měla chodit mezi lidi. Kdyby ses víc setkávala s muži, určitě by sis našla toho pravého.“

Stella zavrtěla hlavou, když ji matka objala. Šňůry matčiných vždy přítomných perel se jí zaryly do hrudi, obklopila ji vůně Chanelu číslo 5. Vydržela to dusivé aroma tři vteřiny, než se odtáhla.

„Tak zase příští víkend. Mám vás ráda. Ahoj.“

Mávla na rodiče a vyšla z nóbl restaurace v centru Palo Alto. Pak se vydala po chodnících lemovaných stromy a luxusními obchody. Po třech sluncem zalitých blocích zamířila k nízké budově, v níž se nacházelo Stellino nejoblíbenější místo na světě: její kancelář. Levé rohové okno ve druhém poschodí patřilo jen jí.

Když zvedla kabelku s čipem, zámek na dveřích cvaknul a ona se vydala do prázdné budovy. Vychutnávala si ozvěnu podpatků na mramorové podlaze, když minula opuštěnou recepci a nastoupila do výtahu.

V kanceláři se pustila do své milované rutiny. Nejdřív zapnula počítač a zadala heslo, které po ní požadoval rámeček na obrazovce. Zatímco se spouštěl systém, uklidila kabelku do zásuvky psacího stolu a vydala se do kuchyňky, aby naplnila šálek vodou. Zula si boty a uložila je na jejich stálé místo pod psacím stolem. Posadila se.

Zapnout počítač, zadat heslo, uklidit kabelku, donést vodu, zout se, posadit se. Vždycky v tomhle pořadí.

Statistický analytický systém, známý jako SAS, se automaticky spustil. Tři monitory na Stellině stole se vyplnily sloupci dat. Nákupy, kliknutí, časy přihlášení, typy plateb – samé jednoduché věci. Prozradily jí toho ale o lidech víc než lidé sami. Protáhla si prsty a položila je znovu na ergonomickou černou klávesnici, přichystaná ponořit se do práce.

„Jé, ahoj, Stello. Já si říkal, že to budeš ty.“

Ohlédla se přes rameno a naštvalo ji, když uviděla Philipa Jamese, jak nakukuje do otevřených dveří její kanceláře. Nakrátko ostríhané světle hnědé vlasy podtrhovaly hranatost čelisti, polo košile se mu napínala přes hrudník. Vypadal svěže, sofistikovaně, chytře – přesně ten typ muže, jakého si pro ni představovali její rodiče. A teď ji přistihl, že o víkendech pro zábavu pracuje.

Zrudla a posunula si brýle po kořeni nosu. „Co tady děláš?“

„Přišel jsem si pro něco, co jsem tady вчера zapomněl.“ Vy-táhl z nákupní tašky krabici a mávl s ní na Stellu. Zahlédla slova KONDOMY, napsaná velkými písmeny. „Tak si užij víkend. Já si ho užiju určitě.“

Vzpomněla si na snídani s rodiči. Vnoučata, Philip, vyhlídka na rande naslepo, na to, že musí uspět. Olízla si rty a horečnatě se pokusila něco říct. *Cokoli*. „To toho potřebuješ tak obří krabici?“

Sotva jí ta slova vylétla z úst, trhla sebou.

Philip se na ni úšklíbl svým nejarogantnějším způsobem, ale protivnost toho úšklebku trochu zmírnily jeho rovné bílé zuby. „Dneska večer určitě využiju nejmíň půlku balení, protože mě pozvala na rande šéfova nová stážistka.“

Na Stellu to proti její vůli udělalo dojem. To děvče vypadalo tak plaše. Kdo by do ní řekl, jak bude odvážná? „Na večeri?“

„A asi i na něco dalšího,“ prohodil Philip a mrknul na ni oříškovým okem.

„Proč jsi čekal, až tě pozve? Proč jsi ji první nepozval ty?“ Měla pocit, že muži jsou v tomhle rádi iniciátory. Že by se mýlila?

Philip netrpělivě zastrčil mega balení kondomů zpátky do tašky. „Je čerstvě po škole. Nechtěl jsem vypadat jako prznitel dětí. A pak, mám rád, když holky vědí, co chtějí..., zvlášť v posteli.“ Přešel jí oceňujícím pohledem od nohou k obličeji, usmíval se, jako by viděl skrz její šaty, a Stella ztuhla rozpaky. „Pověz mi, jsi ještě panna, Stello?“

Otočila se zase k obrazovce počítače, ale data najednou odmítala dávat smysl. Kurzor na programovacím monitoru blikal. „Do toho ti nic není, a ne, nejsem panna.“

Philip vešel do její kanceláře, opřel se bokem o stůl a nedůvěřivě si ji prohlížel. Posunula si brýle, i když to nebylo potřeba. „Takže naše ekonometrická hvězda už *to* dělala. Kolikrát? Třikrát?“

V žádném případě mu nepotvrdí, že se trefil. „Do toho ti vůbec nic není, Philipe.“

„Vsadím se, že při tom jen ležíš a v hlavě ti letí lineární rekurze, zatímco se ten chudák snaží. Co, slečno Laneová?“

Stella by byla naprosto ochotná provozovat to právě takhle, pokud by se jí podařilo nalít do mozku gigabity dat. Radši by ale umřela, než by to přiznala.

„Malá rada od chlápka, co už má něco za sebou: musíš trénovat. Až se v tom zlepšíš, bude tě to víc bavit, a až tě to bude bavit, může to bude víc bavit *s tebou*.“ Odstrčil se od jejího stolu a zamířil ke dveřím. Taška s kondomy se mu bujaře pohupovala u boku. Dveře se zabouchly, až zavibrovaly v pantech, a Stellino srdce se zachvělo. Uhladila si vlhkýma rukama pouzdrovou sukni, zatímco se snažila ovládnout dech. Když se zase otočila ke stolu, byla příliš rozrušená, než aby dokázala udělat víc než jen zírat na blikající kurzor.

Má Philip pravdu? Že by nesnášela sex proto, že v něm není dobrá? Mohla by se praxí zdokonalit? To byla svůdná představa. Možná patří sex k těm dalším interpersonálním dovednostem, u kterých musí vyvíjet větší úsilí – jako je zdvořilostní konverzace, oční kontakt a etiketa.

Jenže jak si člověk může trénovat sex? Po ní se muži zrovna nevrhali tak, jako se ženy zřejmě vrhaly po Philipovi. Když už se jí s nějakým podařilo vyspat, ten neslaný nemastný

zážitek ho natolik znechutil, že jednou bylo pro ně oba až dost.

A pak, tohle je Silicon Valley, království technických géníů a vědců. Dostupní svobodní muži budou nejspíš v posteli stejně beznadějní jako ona. Při svém štěstí by se mohla vyspat se statisticky významným vzorkem zdejší mužské populace a nezískat nic víc než odřený rozkrok a pohlavně přenosnou chorobu.

Ne, potřebuje profesionála.

Ne že ti by měli osvědčení o bezinfekčnosti, ale budou mít za sebou bohatou praxi včetně dokladu o ní. Aspoň doufala. Kdyby podnikala v tomhle oboru, rozhodně by to tak dělala. Běžné muže poutají na ženách věci jako osobnost, smysl pro humor a vášnivost. Nic z toho neměla. Profesionály budou zajímat peníze. A těch měla Stella spoustu.

A tak, místo aby pracovala na fungl nové databázi, otevřela si prohlížeč Googlu a zadala *Kalifornie – Bay Area – mužský eskortní servis*.

Kterou obálku má otevřít jako první? Tu s laboratorními výsledky, nebo s účtem? Michael se až paranoidně chránil, takže laboratorní výsledky by měly dopadnout dobře. Měly by. Podle jeho zkušeností ale věci často dopadaly špatně i bezdůvodně. Na druhé straně, kolem účtu nebylo pochyb. Účet bude katastrofa. To je vždycky. Otázka je jen to, jak bolestivě ho kopne do koulí tentokrát.

Obrnil svaly proti nárazu reality a roztrhl obálku s účtem. Přejel očima po faktuře až k výsledné částce dole. Dech mu pomaloučku unikál z plic, než vydechl úplně. Nebyla to hrůza. Na stupnici od svědění ke smrtící ráně skončil jen s lehkou modřinou.

Což nejspíš znamená, že mu našli chlamydie.

Položil fakturu na kovovou registraturu vedle kuchyňského stolu a otevřel obálku z laboratoře, kde se nechal vyšetřit na sexuálně přenosné choroby. Všechno negativní. No tak kurva halleluja. Byl pátek večer, což znamenalo, že musí pracovat.

Bylo načase nachystat se duševně na šukání. Což není zrovna snadné po tom, co se člověk zabývá kapavkou a zničujícími poplatky. Na okamžik si dovolil zasnít se a představit si, jaké to bude, až mu přestanou chodit účty. Bude konečně volný. Bude se